

MYRTE GAY-BALMAZ
DOKTERSASSISTENTE

Achterhaalde slogans

Toen ik in mijn jeugd in streng feministische kringen verkeerde, kreeg ik een nogal speciale kijk op de man. Alle afwijkingen van deze homo sapiens-variant kwamen onder een vergrootglas te liggen. De leukste, of althans de enige die ik onthouden heb omdat hij zo bizar was, had de chromosomentheorie als uitgangspunt. Zoals iedereen weet heeft de man als samenstelling XY en de vrouw XX. Volgens mijn idolen van die tijd was die XX zoals het hoorde, en miste die van de man gewoon het resterende stokje.

Dit betekende dat de vrouw, in tegenstelling tot wat de bijbel beweert, het uitgangspunt is, qua oorspronkelijke mens. Weg dus met die ribtheorie over de schepping van Eva. Eerder is het zo dat de ontbrekende baarmoeder overtollig orgaanvlees is dat zich buitenwaarts gekeerd heeft en zo tot penis is geworden. Sommige fanatieke feministen van toen (we hebben het hier over begin jaren tachtig van de vorige eeuw) refereerden aan de penis als 'de verlengde clitoris'.

Het duurde even voordat ik deze hersenspoeling te boven was en weer gewoon kon gaan deelnemen aan de boze vrouwvijandige maatschappij. Want nog altijd blijkt uit alles dat we leven in een vrouwonvriendelijke maatschappij. Of ligt het aan mijn interpretatie, die nog altijd haar ouderwetse, want mild feministische oorsprong heeft? Inmiddels is in deze genderverwarrende tijd de opdeling in man-vrouw super achterhaald.

Op een familie-etentje ter ere van de zoon van mijn geliefde sprak de jarige (22) met zijn zus (25) over zwangerschappen. Er werd met een grote vanzelsprekendheid de afweging gemaakt hoe wenselijk het was om zelf zwanger te worden. De andere mogelijkheid was niet een draagmoeder, maar een draaglaboratorium! Als de technologie dat tegen die tijd zou faciliteren leek ze dat een serieuze optie. Het zou het ziekteverzuim vanwege allerlei zwangerschapskwalen wegnemen en bovenal: de pijn van het bevallen hoefde niemand meer te ondergaan. Wat een bevrijding. En vooral wat een gelijkheid tussen man en vrouw. De Baas in eigen Buik-slogan kan worden ingeruild voor de leus Nooit meer Zwanger, hoera.

Nou was mijn bevalling niet bij uitstek een fantastische ervaring, maar dit schreeuwde om enige nuance. Daarom vroeg ik bonuszoon er later naar hoe hij dit precies zag. Vol begrip hoorde hij mijn argumenten aan. Dat het voor een ongeborene toch net even anders is om in de baarmoeder te starten dan als een kweekje in een artificiële omgeving. Dat de pijnbestrijding bij een bevalling vaak wel afdoende kan zijn. En dat overigens ook steeds meer vrouwen kiezen voor een pijnloze keizersnede. Juist dat was voor hem de insteek om te beargumenteren dat een vrouw zou moeten kunnen kiezen voor de kunstmatige weg. Hij zag ook de ethische bezwaren wel, beweerde hij, en hij beaamde zelfs dat het vast en zeker vooral mannen waren die achter deze hightechplannen zaten. Fijn allemaal, maar hij sloot serieus niet uit dat deze broedplaatsen binnen tien tot dertig jaar werkelijkheid konden worden.

Tja, tien jaar is kort. Dertig daarentegen... de technologie maakt grote sprongen. Op mijn 29ste had ik er ook nog geen enkel benul van hoe verknocht ik zou raken aan mijn huidige mobiele telefoon en stiekem aan haar refereer als verlengde clitoris.

■

Tekst-ster@ziggo.nl